

Дорогою

Тетяна Булат

Сьогодні їхали повз два села —
Стара дорога, але не розбита.
Вона між хатами нас повела
Там, де плющем паркани всі обвиті.

Понад парканів квітне ніжний рай,
Що ароматами гостей стрічає.
А ввечері з господарями чай
Й розмова щира за столом єднає.

Були й старенькі хати в тім селі,
Не мало їх, та милі, чепурненькі.
Із саду овочі і фрукти на столі
І ніжки лопотять в дворі маленькі.

Під грушою (на вигляд їй сто літ)
Дитяча гойдалка – мотузка й дошка!
Згадалося, як прямо з печі хліб
Бабусин... Дідуся стара гармошка...

Закрила очі – бачу цю красу,
Своє дитинство, піч стара, лежанка.
Ногами босими збивали ми росу,
А взимку грілись на печі до ранку.

Проїхали повз два села за мить —
Майнули спогади. Але приємно,
Що вмієм землю так свою любить,
Як матір, як життя, напевно.

Ми нація, що попри біль, війну,
Працює, вірить і саджає квіти!
І переможну всі кують весну,
Щоб у країні вільній дітям жити!